

Ystävänpäivänä, sunnuntaina 14.2. päätimme lähteä mieheni ja koirien kanssa Pastin metsään lumikenkäilemään. Ilma oli hieno ja koirat nauttivat täysillä hangessa loikkimisesta. Pysyttelimme kuitenkin aika lähellä autoa siltä varalta, että jos koirat kovasti väsyvät, meillä ei ole pitkä matka palata autolle. Lähdimme noin klo 15 tarkoituksena tehdä n. tunnin lenkki.

Olin tietoinen siitä, että Nuppu saattaa pienen matkaa lähteä peuraa jäljestämään, mikäli hyvillä jäljille osuu. Pidinkin, kuten tavallista, Nuppua hyvin silmällä enkä päästänyt kauas. Sisuhan ei minusta kauas lähdekään. Olimme jo paluumatkalla, autokin näkyi jo, kun huomasin että takanamme tulevia koiria ei näkynyt missään. Aloimme huutelemaan ja Sisu tulikin aika pian luoksemme. Nuppua ei vaan näkynyt, joten menimme autolle odottelemaan. Kun puoli tuntia oli kulunut, päätimme lähteä jälkiä takaisinpäin katsomaan ettei ole satuttanut itseään. Hetken matkaa mentyämme päätinkin kuitenkin kääntyä takaisin autolle odottamaan, Antti jatkoi Sisun kanssa eteenpäin. Ja pitkään ne menivätkin. Sisu jäljesti tosi tehokkaasti, kunnes he saapuivat jollekin peurojen temmellyskentälle ja jäljet hukkuivat. Antti huomasi lähellä menevän ummessa olevan metsätienpohjan ja lähti sitä pitkin palaamaan tielle, koska alkoi olla jo täysin pimeää. Otsalampujahan meillä ei ollut mukana, koska olimmehan lähteneet normilenkille päivännäöllä.

Tässä vaiheessa hälyteltiin jo kavereita paikalle huutelemaan. Koirasta ei jälkeäkään. Ystäviä ajeli pitkin lähiteitä etsimässä jälkiä, mistä se olisi voinut tielle tulla, mutta mitään koiran jälkiä ei löytynyt. Yhdentoista maissa illalla oli pakko luovuttaa. Hain kotoa Nupun oman kevythäkin, peittoja ja ruokaa paikalle, missä automme oli ollut. Kotiin päästyämme jätimme portit auki, jos sankari vaikka tietä pitkin kotiin osaisi. Katoamispaikalta meille kotiin on n. 10 km matka.

Yöllä en nukkunut yhtään, itkin ja valvoin ja kävin vahtimassa ovea, josko Nuppu olisi palannut kotiin. Aamulla taas toiveikkaana lähdin häkille, mutta ei jälkeäkään koirasta. Ruokaan ei oltu koskettu, eikä uusia jälkiä tullut. Paniikki vain voimistui, yöllä oli ollut yli 10 astetta pakkasta, ja dalmiksen turkkihan ei paljon pakkaselta suojaa.

Ensimmäisenä soitin kylän taksit läpi, sekä kunnan kuskin, joka paljon ajelee ympäri metsäteitä. Kenelläkään ei ollut mitään havaintoja. Jatkoimme myös tienpenkkojen koluamista siinä toivossa, että löytäisimme jälkiä. Ei mitään. Itse tein muutaman tunnin umpihankiretken niille main, missä jäljet olivat hukkuneet, eikä mitään.

Tiistaina soitin etsijäkoiraliittoon, josta sain hyviä ohjeita. Etsijäkoiran omistajan kanssa sovimme, että he tulevat lauantaiaamusta paikalle, mikäli ei sitä ennen mitään havaintoja saada. Nyt alkoi myös armoton katoamisilmoitusten printtaaminen ja jakelu ympäri maaseutua. Ystävä tuli Sipoosta asti lumikenkineen myös etsimään jälkiä. Minä löysinkin yhden koiranjäljet, joita seurasin pitkään. Ne menivät ristiin rastiin metsissä, aina välillä isojen kuusien alle poiketen. Mutta koska siellä oli paljon myös jänisten ja peurojen jälkiä, en ottanut selkoa mistä jäljet tulivat ja minne ne menivät.

Ohjeiden mukaan emme huudelleet emmekä kutsuneet koira, koska siinä vaiheessa koira ei ehkä tunnista omistajaansa, ja saattaisi säikähtää huutoja ja juosta kauemmas.

Iltapäivällä sytytin kertakäyttögrillin lähelle sitä paikkaa, missä olin koiranjälkiä seurannut. Grillasin makkaraa, istuskelin ja yhden makkaranikin söin. Loput makkarat nakkasin umpihankeen, jotta voisin seurata millainen eläin makkarat käy syömässä.

Keskiviikkona kävin aamulla katsomassa grillipaikan, ja itku pääsi kun näin selviä tassunjälkiä, ja makkarat oli syöty. Voisivatko ne olla Nupun? Vahva toivo heräsi. Kun ystäväni tuli paikalle, oli tarkoituksenamme lähteä Sisun kanssa jäljestämään uudestaan sitä alkuperäistä jälkeä, mitä

sunnuntaina Antti ja Sisu olivat menneet. Päätimme kuitenkin käydä vielä grillipaikalla, halusin että ystäväni vahvistaisi että kyseessä todella olisivat tassunjäljet, enkä ollut nähnyt omiani. Tarkoitus oli, että siinä emme viipyisi kauaa, emmekä ottaisi Sisua autosta niillä main, jos etsijäkoira siitä saisi hyvät tuoreet jäljet joita lähteä jäljestämään. Astuimme autoista ulos, enkä ollut uskoa silmiäni. Sieltähän tuhlaajamummo juoksi metsästä naama naurussa suoraan syliin! Koira oli täysin kunnossa, pientä punoitusta varpaiden väleissä, mutta mitään muita ulkoisia vammoja ei ollut näkyvissä.

Eli koira oli ollut aivan sillä samalla seudulla koko ajan, myös silloin kun olin niitä jälkiä seurannut. Oli todennäköisesti lymyillyt jonkun kuusen alla, muttei ollut uskaltanut tulla liki. Varmaan grillipaikalta syömiensä makkaroiden maku, ja samalla paikalla oleva oma hajuni ovat saaneet koiran pään sisuksen taas kohdilleen, ja nyt tuli suoraan itse tykö.

Tässä tarina aika tavalla lyhennettynä. Väliin on mahtunut todella paljon kyyneleitä, hirvittävästi itseysyöksiä, parin auton ojasta kaivamista, metsätien auraamista yhdellä lumilapiolla, hikeä, märkiä toppavaatteita, puheluita, tekstiviestejä, sähköposteja, kramppaavia pohkeita sekä jälkien tunnistamista ja analysointia. Ja paljon, paljon muuta.

Sanat eivät riitä kuvaamaan sitä kiitollisuutta, jota tunnen kaikkia, tuttuja ja tuntemattomia, niistä kaikista tekstiviesteistä, puhelusta ja sähköposteista, joissa henki aito välittäminen ja myötätunto. Sain valtavasti voimia niistä selviytymistarinoista joita minulle kerrottiin muiden koirien löytämisistä. Vaikka toivo välillä meinasikin hiipua, se jaksoi palata aina kuitenkin vahvana, koska tunsin muiden ihmisten toivon ja välittämisen. Erityisesti kiitos Outille, Tuukalle, Lauralle, Ericalle ja Riitalle. Te ajoitte monia, monia kilometrejä etsien tienpenkoilta jälkiä, kuljitte aurattuja metsäteitä autoilla ja kävellen. Tiedän, että erityisesti Outille tämä oli myös raskasta, onhan Nuppu hänen kasvattinsa ja rakas ja läheinen koira. Kiitos myös Etsijäkoiraliitolle hyvistä neuvoista. Iso kiitos äidilleni, joka tuli meille pyörittämään huushollia, ruokkimaan lapsia jne.

Suuressa kiitollisuudenvelassa olen myös ystävälleni Mikalle, joka Sipoosta asti ajoi tänne lumikenkineen ja tarpoi pitkät pätkät umpihangessa. Toisen päivän ajoreissu oli sikäli turha, että Nuppu juoksi jo vastaan heti kun nousimme autosta, mutta oli mahtavaa että Miksu sai olla mukana Nupun paluussa kaiken näkemänsä vaivan jälkeen.

Aivan uskomatonta, että dalmis on pärjännyt todella syvässä hangessa, melkein 10 asteen pakkasissa melkein 3 vuorokautta! Melkoinen selviytyjäkoira, tuo meidän rakastakin rakkaampi Nuppumme. ☺ Alla kuva, jossa Nuppu lämmittelee huovan alla takkatulen ääressä ja poikansa Sisu vahtii äitinsä unta. Nyt on löytymisestä vasta muutama tunti, joten lähipäivät kertovat selvisikö Nuppu retkestään vain säikähdyksellä, vai onko sillä jotain esim. tulehdusta joka tarvitsisi lääkitystä.

Tanja

